

Arrest

nr. 86 073 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers zijn afkomstig uit Tsjetsjenië.

1.2. Het ganse gezin van verzoekers vluchtte op 17 december 2007 via Polen naar West-Europa, waarbij het gezin op 16 mei 2008 asiel aanvroeg in België. Op 25 april 2009 werd verzoekers jongste zoon D. R. (...) in Oostende geboren.

1.3. Op 11 december 2008 werd het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische reden van verzoekers, in het licht van de ernstige psychiatrische aandoening van mevrouw S. (...), ontvankelijk verklaard, waardoor een attest van immatriculatie werd afgeleverd.

1.4. Bij beslissing van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen van 23 april 2010 werden verzoekers de hoedanigheid van vluchteling evenals de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.5. Deze weigering werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 29 november 2010 en uiteindelijk werd het cassatieberoep voor de Raad van State verworpen per beschikking van 12 januari 2011.

1.6. Verzoekers dienden op 25 januari 2011 een nieuwe asielaanvraag in. Deze nieuwe asielaanvraag werd per 14 maart 2011 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, waarbij op 15 april 2011 andermaal een weigeringsbeslissing werd genomen. Deze weigering werd bevestigd door deze Raad op 19 juni 2011.

1.7. Op 6 juni 2011 werd een verzoek tot humanitaire regularisatie ingediend door verzoekers, aangezien men voldeed aan de criteria zoals vastgelegd in de instructie aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 19 juli 2009.

1.8. Per beslissing van 28 december 2011, zoals ter kennis gebracht op 9 januari 2012, werd het verzoek tot verblijfsmachtiging op medische redenen ongegrond verklaard.

1.9. Naar aanleiding van het annulatie- en schorsingsberoep ingediend door verzoekers op 2 februari 2012 tegen de beslissing van 28 december 2011, wist verwerende partij per schrijven van 7 februari 2012 als rechtzetting te melden dat de ongegrondheidsbeslissing van 28 december 2011 wordt ingetrokken. Ten gevolge hiervan kwam het annulatieberoep van 2 februari 2012 als 'derhalve doelloos' te vervallen.

1.10. Op 28 maart 2012 werd verzoekers een beslissing tot onontvankelijkheid van hun verzoek tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, als een beslissing tot ongegrondheid van hun verzoek tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betekend.

1.11. Tegen de weigering tot ongegrondheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 12 april 2012 een annulatieberoep ingediend.

1.12. Onderhavig annulatieberoep richt zich tegen de beslissing van 23 maart 2012 waarbij het verzoek tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2005 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011. Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen halen aan dat zij zich in een humanitaire situatie zouden bevinden, dewelke een regularisatie zou kunnen rechtvaardigen. Hiervan worden evenwel geen bewijzen voorgelegd. Dit element kan bijgevolg geen buitengewone omstandigheid vormen.

Het feit dat betrokkenen sinds 16.06.2008 ononderbroken in België verblijven; afdoende zou mogen blijken uit de overtuigingsstukken hoe het gezin volkomen geïntegreerd zou zijn in de Belgische

samenleving en dat alle gezinsleden bovendien reeds afdoende Nederlands zouden spreken, wat wordt gestaafd door Dhr. R., S. (...) met deelcertificaten van de module en door Mevr. S., L.(...) met een inschrijvingsfiche del 11.05.2011; dochter A.(...) naast haar schoolopleiding ook als jobstudente in een restaurant zou werken, wat wordt gestaafd met een verklaring van de werkgever, en zoon Islam in voetbalclub V.G. Oostende zou voetballen, wat wordt gestaafd met een attest vanwege deze club dd. 07.06.2011; betrokkenen getuigenverklaringen vanwege vrienden, burens en kennissen aan het dossier toevoegen waaruit afdoende zou mogen blijken hoe, ingeburgerd en duurzaam verankerd betrokkenen reeds zouden zijn; zij door hun omgeving (vrienden, begeleiders, leerkrachten,...) zonder uitzondering als positief omschreven zouden worden; betrokkenen hun leven intussen volledig en van duurzame wijze zouden hebben georganiseerd in België en Dhr. R., S. (...) en Mevr. S., L. (...) beiden een attest cursus maatschappelijke oriëntatie voorleggen en Dhr. R., S. (...) een deelcertificaat van de module, communicatie in persoonlijke relaties taalstage dd. 02.06.2010 voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980. Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan, wat wordt gestaafd met attesten, met getuigenverklaringen en met steunbetuigingen en dergelijke en zij intussen in het Nederlands zouden zijn opgegroeid, opgeleid en volledig geassimileerd zouden zijn met de Vlaamse cultuur, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 16.05.2008, werd afgesloten op 01.12.2010 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede procedure, ingediend op 25.01.2011, werd afgesloten op 26.07.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure — namelijk minder dan twee jaar en zeven maanden voor de eerste aanvraag en iets meer dan zes maanden voor de tweede aanvraag — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Zij voegen ter staving een getuigenis van dorpsgenoot R., E. (...) dd. 07.04.2011 toe. Deze verklaring bevat evenwel een gesolliciteerd karakter en kan bijgevolg geen buitengewone omstandigheid vormen. Bovendien kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.

Tevens zouden Tsjetsjenen geen intern vestigingsalternatief hebben, elders in de Russische Federatie. zodat dit hen onmiddellijk tel een uiterst kwetsbare groep zou maken. Hierbij wordt er verwezen naar een internetlink. Hun situatie zou dermate klemmend zijn dat een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing zou zijn. Zij leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Wat betreft de verwijzing naar de internetlink, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze link gaat over de algemene toestand van Tsjetsjenen in Rusland en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren.

Betrokkenen halen aan dat zij in hun land van herkomst niets meer zouden hebben en dat zij vervreemd zouden zijn van hun land van herkomst. Het zou voor het gezin niet mogelijk zijn, om aldaar een (tijdelijk) verblijf te organiseren.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 33 jaar en 37 jaar in Tsjetsjenie en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige stem te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hun in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Ook de loutere vermelding naar artikel 22-22 bis G.W. en naar artikel 10.1 BUP0, kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat Mevr. S., L. (...) omwille van het traumatiserende verleden in Tsjetsjenie op heden nog steeds nauw zou worden opgevolgd door een psychiater); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 - maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgermeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure in België verblijvende personen met een medische aandoening.

De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve van in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Betrokkenen hun aanvraag artikel 9ter werd dd. 13.03.2012 negatief afgesloten.

Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een I. hadden geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen zeker niet zouden kunnen beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid en zij nog niet in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 10-11 van de G.W. juncto de materiële motivatieplicht het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

1.2. Verzoekers lichten hun enig middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing stelt o.a. (stuk 1): De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de d of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 full 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RVS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

A. Buitengewone omstandigheden. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (&S. 6 oktober 2006), trad in werking op 1 juni 2007. Hiermee werd het oude artikel 9, derde lid vervangen door een nieuw artikel 9bis. Dit artikel 9bis vreemdelingenwet bepaalt: “in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.” De inhoud van deze “buitengewone omstandigheden” worden niet beschreven in de wet.

De Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 verduidelijkt echter (stuk 3): “De buitengewone omstandigheden worden geval per geval onderzocht. De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd. De vreemdeling die wettig in het Rijk verblijft (bijvoorbeeld als toerist met een geldig paspoort en visum), maar die niet voldoet aan de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden voor een machtiging tot verblijf moet ook het bestaan van buitengewone omstandigheden aantonen om zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied te rechtvaardigen.” Hieruit blijkt — a contrario— aldus dat de vreemdeling die wettig in het Rijk verblijft en die voldoet aan de door de wet of een KB vastgestelde voorwaarden voor een machtiging tot verblijf NIET het bestaan van buitengewone omstandigheden moet aantonen om zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied te rechtvaardigen.

Minstens dient het bezit van een (tijdelijke) verblijfsvergunning op zich te worden aanzien als een buitengewone omstandigheid waardoor dient te worden aangenomen dat het bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Concreet waren verzoekers sinds 17 december 2008 in het bezit van een attest van immatriculatie (omwille van een ontvankelijk verklaring van hun verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen), zodat bij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet op 6 juni 2011 alreeds ruim 2,5 jaar legaal in het Rijk verbleven, in het bezit van een attest van immatriculatie. Oordelen dat verzoekers alsdan geen buitengewone omstandigheid aantonen n.a.v. hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet is dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met de materiële motivatieplicht.

“Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch AL, kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.L hadden geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis” Verweerder kan hierin niet worden gevolgd. Vooreerst haalt verweerder de beoordeling omtrent de ontvankelijkheid (buitengewone omstandigheden) en de beoordeling omtrent de grond volkomen door elkaar. Uiteraard dient het bezit van een A.I. niet automatisch te leiden tot het “toekennen van een verblijfsrecht op basis van art. 9bis.” In casu betreft het evenwel alsnog de controle van de ontvankelijkheid, aldus van de buitengewone omstandigheden. Dergelijk A.I. geldt daarentegen wel degelijk als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis.

Ook het standpunt dat “de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag 9bis” neemt niet weg dat de gevolgen van dergelijke aanvraag 9ter, zoals een A.I. bij een ontvankelijk verklaarde beslissing met in casu hieruit voortvloeiend een legaal verblijf gedurende 2,5 jaar voorafgaand aan de aanvraag op grond van artikel 9bis — wel degelijk als buitengewone omstandigheid in rekening dienen te worden gebracht.

Artikel 9bis, §2 vreemdelingenwet stelt immers:

‘2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

2°(..);

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Het legaal verblijf van verzoekers in het licht van een attest van immatriculatie werd door verzoekers NIET ingeroepen als element in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. Dit legaal verblijf in het licht van een AI dient wel degelijk te worden aanzien als een buitengewone omstandigheid, minstens diende verweerder deze buitengewone omstandigheid terdege te onderzoeken en kon verweerder er zich niet zomaar rechtsgeldig van afmaken door dit A.I. af te wijzen als zijnde zeker geen buitengewone omstandigheid “omdat medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag 9bis.”

De motivering van verweerder kan haar beslissing dan ook niet schragen.

Het feit dat verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid geniet omtrent de beoordeling van de ‘buitengewone omstandigheden’ bij een aanvraag conform artikel 9bis vreemdelingenwet, neemt niet weg dat hij er toch toe gehouden is om zijn beslissing deugdelijk te motiveren rekening houdende met alle elementen eigen aan de hem voorgelegde zaak (RW nr. 36.370 dd. 21 december 2009).

Voorts is er de kwestie van de schoollopende minderjarige kinderen van verzoekers. Verweerder maakt zich hier in de bestreden beslissing van af met de eenvoudige melding dat “het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan, wat wordt gestaaft met attesten, (..), niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.” Drie van de vier minderjarige kinderen van verzoekers lopen school in België en zulks alreeds van sedert de binnenkomst van verzoekers in België in 2008 Zonder meer oordelen dat het onderbreken van een schooljaar voor drie minderjarige kinderen, dewelke alreeds 3,4 jaar ononderbroken school lopen in België (bovendien tijdens legaal verblijf op grond van een A.I.) het niet bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag 9bis vreemdelingenwet in te dienen is werkelijk onredelijk en wereldvreemd. Alreeds meermaals werd door de Raad van State bevestigd hoe schoollopende kinderen wel degelijk dienen te worden aanvaard als ‘buitengewone omstandigheid’ in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet (o.a. RvSt nr.88.076 dd. 20 juni 2000, Rev.Dr.Etr. 2000, nr. 109, p. 282; RvSt nr. 75.549 dd. 3 augustus 1998; RvSt nr. 75.994 dd. 29 september 1998; RvSt nr. 103.146 dd. 4 februari 2002, Rev.Dr.Etr. 2002, nr. 117, p. 129; RvSt nr. 136.791 dd. 27 oktober 2004, Rev.Dr.Etr. 2004, nr. 130, p. 593; RvSt. Nr. 128.259 dd. 18 februari 2004, RevJ3r.Etr. 2004, nr. 127, p. 65)

Vrij vertaald

“Overwegende dat de buitengewone omstandigheden uit artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 deze zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken terug te keren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag tot verblijf langer dan drie maanden bij een Belgische diplomatieke post in te dienen; dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken het zowel voor een kind als voor zijn ouders bijzonder moeilijk maakt om dergelijke terugkeer te doen; dat de gemachtigde van de minister niet uitlegt hoe dergelijke onderbreking in casu niet dergelijke buitengewone omstandigheid zou uitmaken; dat in dit op zicht het middel ernstig is; Overwegende dat de verzoekers met name te kennen geven dat “de uitvoering van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat het schooljaar van hun drie schoollopende kinderen, dewelke school lopen sinds aankomst in België en waarvan verweerder alreeds bijna drie jaar op de hoogte is, onderbroken wordt; Overwegende dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in die zin is aangetoond.

Tenslotte is er het gegeven van het voldoen aan één van de criteria van de instructienota van 19 juli 2009, waarbij zowel de staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken zelf bevestigden aan het Vlaams Minderhedencentrum als dat het voldoen aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19.07.2009, tevens wordt aanzien als het voldoen aan de buitengewone omstandigheden (zie infra punt b - zie stuk 5, blz. 2).

Verweerder schendt dan ook artikel 9bis vreemdelingenwet in samenlezing met de materiële motivatieplicht het gelijkheids-, redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur door te oordelen alsdat in casu geen buitengewone omstandigheden zouden aanwezig zijn. Minstens kan diens motivatie de bestreden beslissing niet schragen. Onderhavig onderdeel van het middel is dan ook gegrond.

B. Gelding van inhoud instructienota t.a.v. DVZ als algemene beleidslijn waarop de burger mag vertrouwen

Op 19 juli 2009 werden door de regering enkele regularisatiecriteria vastgelegd in een instructie aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State, verzekerden de bevoegde staatssecretaris alsook de Dienst Vreemdelingenzaken zelf dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid omtrent art. 9bis vreemdelingenwet (zie stuk S, 6 en 7). Het Kruispunt Migratie-Integratie stelt hieromtrent dan ook (stuk 5): “Een tiental situaties (1.1 — 1.2 en 2.1 — 2.8) komen hierdoor zeker voor regularisatie in aanmerking. De criteria ge/den permanent, behalve punt 2.8 van de instructie: dat kon alleen ingeroepen worden tussen 15/9/2009 en 15/12/2009. Deze termijn bleef onveranderd na de vernietiging van de instructie.” In het kader van een behoorlijk bestuur dient een rechtsonderhorige immers te kunnen rekenen op een duidelijke gedragslijn van haar overheid. “Voor een doelmatig en regelmatig bestuur is vereist dat, ook op v/ak van de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid, de administratie een bepaalde gedragslijn volgt of beleidsnormen uitstippelt (...) De naleving van de beleidsnormen bevordert degelijke behandeling van soortgelijke gevallen. (..) Ook de burger heeft er belang bij vooraf te weten waaraan hij zich moet houden en wat hij te verwachten heeft.

(...)

Algemene beginselen zoals die met betrekking tot de gelijkheid, rechtszekerheid en consistent overheidsoptreden, kunnen immers in het gedrang komen zo het bestuur op een willekeurige wijze van eerder geformuleerde beleidsnormen afwijkt” (MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, 3., *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Kluwer, Antwerpen, 2006, nr. 51, p. 70-71) Op het ogenblik van indiening van het verzoek tot verblijfsmachtiging (op 06.06.2011) was verweerder al op de hoogte van het verbreingsarrest van de Raad van State, doch was haar duidelijke beleid ontegensprekelijk zo dat zij in het licht van haar discretionaire bevoegdheid het artikel 9bis vreemdelingenwet interpreteerde in het licht van deze — vernietigde — instructienota. Zo oordeelde verweerder in een ander dossier n.a.v. een verzoek tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 12.07.2011 nog (stuk 6):

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de Instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de heer M. Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.” (eigen benadrukking)

Verweerder kan op heden niet zonder meer — minstens niet zonder welkdanige duidelijke argumentatie/motivatie ter zake omtrent een blijkbaar gewijzigde ‘beleidslijn’ — stellen dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State ... en bijgevolg niet meer van toepassing zijn. Immers is het conform de eigen gezegden van verweerder “eveneens algemeen bekend” dat verweerder in het kader van de discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de eerder vernoemde instructie zal blijven toepassen. Met huidige beslissing schendt verweerder dan ook de materiële motivatieplicht alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Verzoekers worden immers beschaamd in hun rechtmatig vertrouwen in een duidelijke beleidslijn van verweerder, waarvan zij zelf telkenmale van stelde dat deze “algemeen bekend” is. Minstens schendt verweerder met huidige beslissing het gelijkheidsbeginsel. Het gelijkheidsbeginsel verbiedt dat twee personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, op een verschillende wijze worden behandeld. Verzoekers tonen aan dat zij zich in een gelijke situatie als hierboven beschreven bevinden (nl. instructienota 19.07.2009 zoals algemeen gekend vernietigd door Raad van State, doch evenzoveel algemeen gekend dat DVZ binnen de discretionaire bevoegdheid de criteria blijft toepassen), terwijl er een manifest verschil in behandeling bestaat, waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat. De gelijkheidsnorm houdt in dat alle personen die in dezelfde feitelijke omstandigheden verkeren, op dezelfde wijze behandeld moeten worden (VAN MENSEL, A., *Het beginsel van behoorlijk bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1990, p.89). “Het discriminatie verbod S geschonden wanneer voor een verschil bi behandeling tussen twee of meer personen, situaties of gevallen geen redelijke verantwoording bestaat” (S. SOTTIAUX, ‘Het gelijkheidsbeginsel:

langs oude paden en nieuwe wegen', in R.W 2008-2009, p. 691) Eén en ander is des te meer schrijnend aangezien verzoekers voldoen aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, nl. criterium 1.2 m.b.t. vreemdelingen met een onredelijk lange asielpcedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielpcedure wordt meegerekend. Wie op zijn beurt voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie van de instructie van 19.07.2009 voldoet ook meteen aan de buitengewone omstandigheden. Dit werd alleszins mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd zowel door de bevoegde staatssecretaris als de DVZ (zie stuk 5, blz. 2). Het gelijkheidsbeginsel evenals het motivatiebeginsel werden in deze manifest geschonden. Onderhavig onderdeel van huidig middel is dan ook gegrond. Om deze redenen, en alle andere terloops het geding aan te voeren, desnoods ambtshalve, behage het uw raad, verzoekers voor onderhavige procedure toelaten tot het voordeel van Pro Deo (kosteloze rechtspleging). De nietigverklaring te bevelen van De beslissing van 23 maart 2012 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, waarbij het verzoek tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet zoals ingediend op 6 juni 2011 onontvankelijk wordt verklaard; dit aan verzoekers ter kennis gesteld op 28 maart 2012 (stuk 1). Onder voorbehoud van alle rechten en zonder nadelige erkenenis."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624). Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.5. Hiernavolgend bespreekt de Raad dan ook de opgeworpen schending van de materiele motiveringsplicht in combinatie met de vermeende schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; Wet van 15/12/1980 Versie van 09/07/2012

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

2.6. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.7. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst konden indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. Op 11 december 2008 werd het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische reden van verzoekers, in het licht van de ernstige psychiatrische aandoening van mevrouw S. (...), onvankelijk verklaard, waardoor een attest van immatriculatie werd afgeleverd. Anders dan verzoekers pogen voor te houden in hun betoog, maakt het bezit van een attest van immatriculatie na het indienen van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins automatisch een buitengewone omstandigheid uit.

2.9. Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch attest van immatriculatie, kan dan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt het feit dat zij een attest van immatriculatie hadden geen reden op zich om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Betrokkenen hun aanvraag artikel in toepassing van artikel 9ter werd daarenboven op 28 maart 2012 negatief afgesloten. Het medisch attest van immatriculatie werd louter toegekend omdat het verzoek wegens medische redenen onvankelijk was en zodoende diende er een onderzoek ten gronde te volgen. Om die reden werd aan verzoekers een medisch attest van immatriculatie uitgereikt, geenszins omdat het bestuur geoordeeld zou hebben dat dit een “buitengewone omstandigheid”, zoals in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, uitmaakt.

2.10. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt overigens duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant de procedure op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen

bij de burgerneester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant de procedure op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De door verzoekers in hun onderhavige aanvraag ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.11. De instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit dit arrest blijkt dat de voor de Raad van State bestreden instructie, namelijk *“de ongedateerde instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet”* vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

2.12. De Raad dient vast te stellen dat de bestreden beslissing erop wijst dat verwerende partij in deze verzoekers niet ontslagen heeft om de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Het is precies deze wettelijke voorwaarde waaraan de Raad van State herinnerd heeft in zijn bovenvermeld arrest van 9 december 2009. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de bestreden beslissing dit arrest van 9 december 2009 miskent of op welke wijze de verwerende partij ontvankelijkheidsvoorwaarden zou toevoegen aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit de aangehaalde omzendbrief van 21 juni 2007, die de Raad niet bindt, dat zelfs de vreemdeling die wettig in het Rijk verblijft (bijvoorbeeld als toerist met een geldig paspoort en visum), maar die niet voldoet aan de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden voor machtiging tot verblijf, ook het bestaan van buitengewone omstandigheden moet aantonen (zie punt 2.C 1a).

2.13. Voor zover begrepen dient te worden dat verzoekers het een schending achten van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen dat zij niet kunnen genieten van de voordelen van de vernietigde instructie en andere vreemdelingen wel, dient de Raad op te merken dat er geen gelijkheid in onwettigheid bestaat. Een schending van het gelijkheidsbeginsel zoals door verzoekers voorhouden in hun betoog ligt precies om die reden dan ook niet voor.

2.14. Wat betreft het door verzoekers aangehaalde gegeven dat hun kinderen hier school lopen en reeds goed geïntegreerd zijn, hetgeen zij ook staven met stukken, geldt dat de gemachtigde, binnen de discretionaire bevoegdheid die hem wettig toekomt, geoordeeld heeft dat dit geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Daarenboven heeft de gemachtigde van de staatssecretaris ook precies gemotiveerd in de bestreden beslissing waarom het gegeven dat de kinderen hier school lopen niet als een buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden, met name omdat *“betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Daarin berust een essentieel verschil met de uitgebreide rechtspraak die verzoekers aanhalen, met name rechtspraak waar de gemachtigde van de staatssecretaris diens motiveringsplicht terzake niet nakomt.

2.15. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Uit de lezing van het dossier van verzoekers blijkt geenszins dat de feiten op zich betwist zijn noch dat het bestuur een verkeerde kwalificatie aan die feiten heeft gegeven. Na een grondig onderzoek van alle elementen heeft het bestuur, gebruikmakend van de discretionaire bevoegdheid die haar wettelijk toekomt, geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond werden en verklaarde het bestuur de aanvraag dan ook onontvankelijk. In de uitvoerige en uitgebreide motivering gaat het bestuur bovendien in op alle elementen die door verzoekers werden aangehaald in hun aanvraag en geeft het bestuur duidelijk de redenen weer dewelke aan de grondslag liggen voor de onontvankelijkheidsverklaring. Hieruit blijkt tevens dat het bestuur wel degelijk de feiten onderzocht,

gewogen en beoordeeld heeft. Verzoekers slagen er niet aan te tonen dat deze beoordeling niet zorgvuldig geschiedde.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC